

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **M. Č.,** zastoupená JUDr. Evou Ruthovou, advokátkou se sídlem Říční 1774, Varnsdorf, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí původního žalovaného Okresního úřadu Nymburk ze dne 12. 7. 2000, č.j. 070/691/ 2000-So, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2008, č. j. 44 Ca 110/2008 – 9,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Evě Ruthové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5.760 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dale jen "stěžovatelka") brojila proti usnesení Krajského soudu v Praze (dale jen „krajský soud") ze dne 31. 10. 2008, č. j. 44 Ca 110/2008 – 9 (dale jen „napadené usnesení"), jímž krajský soud odmítl návrh na obnovu řízení vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 Ca 150/2000 ve věci odstranění stavby.

V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud uvedl, že pod touto spisovou značkou byla rozsudkem krajského soudu zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2000, č.j. 070/691/2000-So, jímž bylo změněno v podmínce č. 1 rozhodnutí odboru výstavby Městského úřadu v Lysé nad Labem ze dne 23. 3. 2000, č. j. výst./721/24/99/Fia/Čí nařizující stěžovatelce odstranění stavby v rozhodnutí blíže specifikované tak, že stavba bude odstraněna nejpozději do 31. 8. 2000. Krajský soud uvedl, že institut obnovy řízení byl zaveden do správního soudnictví teprve od 1. 1. 2003 s účinností zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Podle ustanovení § 111 s. ř. s. je možno obnovit řízení ukončené pravomocným rozsudkem, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které účastník bez své viny neuplatnil či nemohl uplatnit, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, pokud by výsledek obnoveného řízení mohl být příznivější. Obnova řízení je však přípustná pouze proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu nebo ve věcech politických stran a politických hnutí (§ 114 odst. 1 s. ř. s.). Z toho je zřejmé, že proti rozsudku vydanému v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, což je právě případ stěžovatelky, nebyla a není obnova řízení přípustná. Je tomu tak i proto, že soud posuzoval věc v tomto řízení podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 250i odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 spolu s § 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud dospěl k závěru, že návrh je nepřípustný, a proto ho odmítl.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž uvedla, že žádá krajský soud o nařízení nového jednání, kde se vysvětlí a napraví všechny nesrovnalosti. Všechny námitky, které jsou v kasační stížnosti uvedeny, se týkají původního řízení před krajským soudem vedeném pod sp. zn. 45 Ca 150/2000, které bylo podle názoru stěžovatelky vedeno na základě lží vedoucího stavebního úřadu Ing. Svačiny. Stěžovatelka tvrdí, že v průběhu řízení nemohla uplatnit námitky pro jeho rychlost a pro nemožnost žádného opravného prostředku. Dům má nyní novou majitelku, ale s jejím svolením lze lži Ing. Svačiny i dnes doložit a ověřit.

Po předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu byla stěžovatelce ustanovena k ochraně jejích práv v předmětném řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Eva Ruthová, která kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplnila v tom směru, že jí stěžovatelka neposkytla patřičnou součinnost k doplnění kasační stížnosti o konkrétní námitky, a to i přesto, že jí bylo usnesení o ustanovení zástupce doručeno a že v něm byla poučena o tom, že je v jejím zájmu, aby ustanovené zástupkyni poskytla součinnost.

Ve spise krajského soudu je založen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2001, sp. zn. 45 Ca 150/2000 – 44, jímž krajský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí odboru výstavby Městského úřadu v Lysé nad Labem ze dne 23. 3. 2000, č. j. výst./721/24/ 99/Fia/Čí o nařízení odstranění stavby „Prodejního stánku občerstvení (nové zdivo dvou zdí směrem k rodinnému domu č. p. 170 – jedna souběžná s rodinným domem a druhá kolmo na ni postavená, až po hranici s původní ohradní zdí mezi pozemky par. č. 183 a 185, buňka) a WC" na adrese Ostrá 170 na pozemcích par. č. 182, 183 v kat. Území Ostrá, které byly postaveny bez stavebního povolení. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 29. 5. 2001.

V žádosti o obnovu řízení podané proti citovanému rozsudku stěžovatelka uvedla, že se z dopisu Krajského úřadu Středočeského kraje dozvěděla, že krajský soud byl uveden v omyl stavebním úřadem Lysá nad Labem. Údaje uvedené tímto úřadem měly být vědomě nadsazené v rozměrech stavby i dalších náležitostech důležitých pro rozhodnutí, zda bylo třeba stavebního povolení. Z toho důvodu stěžovatelka požádala o obnovu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Stěžovatelčina kasační stížnost je z hlediska obsahových náležitostí na samé hranici akceptovatelnosti, obsahuje z hlediska kasačních důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. pouze jeden kasační důvod, a to námitku, že řízení před krajským soudem mělo být obnoveno, neboť bylo vedeno na základě lží vedoucího stavebního úřadu Ing. S. Z toho vyplývá, že stěžovatelka žádá, aby bylo její žádosti o obnovu řízení vyhověno a napadené usnesení krajského soudu bylo zrušeno [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Podle stabilní judikatury Nejvyššího správního soudu je v situaci, kdy krajský soud žalobu (návrh) odmítne, tento kasační důvod jediným racionálně namítatelném důvodem pro zrušení takového usnesení krajského soudu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, přístupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se tedy při přezkumu napadeného usnesení zabýval pouze tím, zda byla žaloba stěžovatelky odmítnuta v souladu se zákonem. Důvodem, o nějž krajský soud opřel napadené usnesení, je nepřípustnost návrhu na obnovu řízení ve věcech přezkumu správních rozhodnutí, jakož i to, že dřívější právní úprava správního soudnictví obsažená v části V. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, účinná do 31. 12. 2002, podle níž byl vydán citovaný rozsudek přezkoumávající rozhodnutí Městského úřadu v Lysé nad Labem ze dne 23. 3. 2000, č. j. výst./721/24/99/Fia/Čí, vůbec institut obnovy řízení ve věcech správního soudnictví neupravovala.

Podle ustanovení § 111 s. ř. s. platí, že řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější. Podle ustanovení § 114 je obnova řízení je přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před zásahem správního orgánu, anebo ve věcech politických stran a politických hnutí. Návrh na obnovu řízení lze podat ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy ten, kdo obnovu řízení navrhuje, se dozvěděl o důvodu obnovy. Zmeškání lhůty nelze prominout. Po třech letech od právní moci napadeného rozhodnutí však může být návrh podán jen tehdy, jestliže byl zrušen trestní rozsudek, jímž byl soud při svém rozhodování vázán (§ 115 s. ř. s.).

Krajský soud uvedená ustanovení s. ř. s. aplikoval správně, pokud návrh stěžovatelky na obnovu řízení odmítl pro nepřípustnost. Jak totiž z těchto ustanovení jednoznačně vyplývá, ve věcech žalob proti rozhodnutím správních orgánů není obnova řízení přípustná, přičemž z citovaného rozsudku vyplývá, že se jednalo o věc správního soudnictví. Zároveň se jedná o rozsudek vydaný ještě za účinnosti dřívější úpravy správního soudnictví (žaloby proti rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž se zakládají, mění, ruší či závazně určují práva nebo povinnosti fyzických či právnických osob podle § 244 odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002). Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném od 1. 1. 2003 neobsahoval žádné přechodné ustanovení pro možnost podání návrhu na obnovu řízení proti rozsudkům vydaným před nabytím jeho účinnosti, a to z toho důvodu, že ani jedno z řízení, v nichž je nyní obnova řízení za současného právního stavu přípustná, tehdy nebylo platným právním řádem upraveno. Nejvyšší správní soud již dříve dospěl k závěru, že proti rozsudkům vydaným soudy ve správním soudnictví podle právního stavu účinného do 31. 12. 2002 není obnova řízení podle ustanovení § 114 odst. 1 s. ř. s. přípustná (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 2 As 7/2003 - 42, přístupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelkou podaný návrh na obnovu řízení v předmětné věci je nejen nepřípustný, ale byl by rovněž také opožděný, neboť zákon stanoví krom tříměsíční subjektivní lhůty take objektivní lhůtu tří let od právní moci napadeného rozhodnutí, která v daném případě nebyla dodržena. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatelčin návrh na obnovu předmětného řízení byl nejen nepřípustný, ale i opožděný, a proto byl v souladu se zákonem napadeným usnesením krajského soudu odmítnut. Proto byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly, žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna ustanovené zástupkyni stěžovatelky JUDr. Evě Ruthové byla stanovena za dva úkony právní služby po 2.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 7. 2012 - § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve spojení s ustanovením§ 7 a § 9 odst. 3 písm. f) téže vyhlášky], celkem tedy 4.200 Kč, a náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč ke každému úkonu právní služby, celkem tedy 600 Kč. Odměna stanovená zástupci stěžovatele byla zvýšena o částku daně z přidané hodnoty, neboť ustanovená zástupkyně doložila osvědčení o registraci k placení této daně (20 % z celkové částky přiznané odměny). Celkem ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží odměna ve výši 5.760 Kč a bude jí vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu